

Susanne O'Leary

De verloren brieven van Ierland

1

Edwina schrok wakker uit een diepe slaap door luid gerinkel. Ze opende haar ogen, keek verwilderd om zich heen en voelde toen hoe hevig haar hoofd bonsde. Ze had echt een enorme kater. Waar was haar telefoon? Die moest ze echt vinden, dan zou dat gerinkel tenminste ophouden. Ze tastte rond op het dikke tapijt en stuitte onder het bed eindelijk op het apparaat.

‘Ja?’ mompelde ze. ‘Wie belt me zo vroeg al?’

‘Met mij, Jonathan,’ klonk een opgewekte stem. ‘Het is trouwens bijna lunchtijd.’

‘O.’ Edwina knipperde met haar ogen en staarde naar het plafond. Ze deed haar best om goed wakker te worden, en was blij dat het Jonathan maar was en niet iemand op wie ze indruk hoefde te maken.

De meeste vrouwen hadden beste vriendinnen, maar Edwina had Jonathan. Ze kenden elkaar nu al meer dan drie jaar, sinds dat gedoe met het landhuis in Kerry dat haar zoveel ellende had bezorgd. Sindsdien was hij haar vriend en adviseur, en soms zelfs haar vangnet als ze een escorte nodig had voor een feestje waar ze niet alleen naartoe wilde.

‘Het voelt alsof het midden in de nacht is,’ mompelde ze na een lange stilte.

‘Je klinkt een beetje suf,’ zei Jonathan.

‘Kater,’ mompelde ze. ‘Een feestje gisteravond in... iemands penthouse. Was jij daar ook? Ik kan me niet herinneren...’

‘Nee.’ Jonathan zweeg even. ‘Maar ik ben nu in de buurt en

er is iets wat ik met je wil bespreken. Vind je het goed als ik over een halfuurtje of zo bij je appartement ben?’

‘Maar ik moet werken.’

‘Het is zondag, Edwina. En je hebt vorige week je baan opgezegd.’

‘Oeps, je hebt gelijk. Wat een opluchting!’ Edwina lachte, maar stopte daar direct mee toen ze steken in haar hoofd voelde. ‘Oké. Ik denk dat ik mezelf binnen een halfuurtje wel presentabel kan maken.’

De gedachte überhaupt uit bed te moeten deed haar huiveren, maar Jonathans warme stem kalmeerde haar weer enigszins. Hij was makelaar bij Sotheby International toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Daarna was hij een eigen makelaarskantoor begonnen voor de verkoop van huizen en appartementen. Hij en Edwina hadden meteen een klik gehad en er was een heel bijzondere vriendschap ontstaan, een band die met de tijd sterker en hechter was geworden.

‘Neem twee paracetamol en spring onder de douche,’ klonk Jonathans stem in haar oor. ‘Tot zo. Ik breng een ontbijt voor je mee.’

‘Ik weet niet zeker of ik wel iets door mijn keel krijg,’ protesteerde Edwina, die al misselijk werd bij de gedachte aan eten. Maar Jonathan had al opgehangen.

Edwina greep naar haar hoofd, stapte uit bed en sleepte zich naar de keuken, waar ze in de keukenkastjes naar paracetamol zocht. Ze vond die achter een pakje muesli en deed er twee in een glas water. Toen stond ze daar, terwijl de tabletten oplostten, en kneep haar ogen tot spleetjes tegen het felle zonlicht dat door de hoge ramen naar binnen stroomde. Het appartement bevond zich op de bovenste verdieping van een Georgian gebouw in Donnybrook, een chique buitenwijk van Dublin. Het was onlangs opnieuw ingericht en had alles wat Edwina zich maar wensen kon: een grote slaapkamer met een aangrenzende kleedkamer en een spa-achtige badkamer, een

ultramoderne keuken en een ruime woonkamer met een balkon met uitzicht op een prachtige tuin beneden.

Het appartement, dat Edwina vijf jaar geleden had gekocht met een deel van het geld uit haar trustfonds, was het eerste huis dat helemaal van haar was. Ze had het spaarzaam ingericht met slechts een paar meubels: een enorme bank in de woonkamer, een queensize tweepersoonsbed, diverse bijzettafels en een grote tafel met glazen blad in de woonkeuken, waar ze vaak vrienden en collega's trakteerde op maaltijden van toprestaurants in de buurt. De koelkast stond vol met witte wijn en flessen champagne, maar eten was er nauwelijks, omdat ze vrijwel nooit zelf kookte en weinig tijd thuis doorbracht als ze geen gasten ontving.

Als mode-icoon en inkoper bij Brown Thomas, het Ierse equivalent van de Bijenkorf, was Edwina een graag geziene gast op modieuze feesten en premières. Ze was ook bekend door haar podcast 'How to be Fabulous', die duizenden volgers had op het moment dat ze ermee stopte. Het was de blitse levensstijl waar ze altijd van had gedroomd. Maar nu ze hier zo stond na te denken, begon ze barstjes te zien in het glanzende imago waar ze zoveel tijd en energie in had gestoken. Ze was tenslotte bijna veertig en ze kon niet eeuwig zo blijven feesten. Ze had iets fris en nieuws nodig. Haar houdbaarheidsdatum was bijna verstreken – een beangstigende gedachte.

Edwina tuurde naar haar beeltenis die weerspiegeld werd in het deurtje van de oven. Zelfs dit wazige beeld maakte duidelijk dat ze er vreselijk uitzag. Ze was geen klassieke schoonheid, maar wat ze aan knappe trekken miste, compenseerde ze met stijl. Nu kon ze daar echter niet eens op terugvallen. Ze droeg haar donkerblonde haar met karamelkleurige highlights in een bob tot haar schouders, maar het viel sluik naar beneden en oogde futloos. Onder haar normaal gesproken sprankelende groene ogen zaten wallen waar geen enkele

oogcrème tegen bestand was. En Jonathan zou er over twintig minuten al zijn. Niet dat ze zich voor hem hoefde op te tutten, maar ze wilde er in elk geval menselijk uitzien voordat hij arriveerde.

Nadat ze de paracetamol had ingenomen, liep Edwina de badkamer in. Ze trok haar zijden pyjama uit, nam een snelle douche en droogde zich af met een dikke handdoek. Twintig minuten later opende ze de deur voor Jonathan. Inmiddels was ze gekleed in een zachtroze kasjmieren jumpsuit en droeg ze haar pas gewassen haar achter haar oren. Ze was niet opge-maakt. Jonathan zag er onberispelijk uit in zijn bomberjack, lichtblauwe overhemd en chino, een combinatie die zowel zakelijk als elegant was. Zijn haar was kortgeknipt en met zijn gladgeschoren gezicht en hoornen bril was hij het toonbeeld van een succesvolle makelaar. Hij had twee afhaalbekertjes met koffie en een zak croissants in zijn handen en een map onder zijn arm.

Edwina glimlachte flauwtjes toen ze hem binnenliet. ‘Hoi. Ik weet dat ik eruitzie als een wandelend lijk, maar ik voel me een stuk beter dan toen ik wakker werd.’

‘Dan moet je je wel erg beroerd hebben gevoeld,’ zei hij met een plagerige glimlach. Zijn grijze ogen twinkelden achter zijn brillenglazen terwijl hij haar bestudeerde.

‘Dat klopt helemaal.’ Edwina pakte een van de kartonnen mokken.

‘Is dit een latte?’

‘Ja. En een americano voor mij.’

‘Kom, dan gaan we op de bank zitten,’ zei Edwina en ze ging hem voor naar de woonkamer. Ze ging zitten, schikte een paar veelkleurige zijden kussens achter haar rug, leunde achterover en nipte van haar koffie. Ze stak haar hand uit. ‘Ik denk toch dat ik wel wat lekkers naar binnen kan werken terwijl je praat. En misschien wil je me laten zien wat er in die map zit,’ opperde ze terwijl Jonathan haar een croissant aan-

reikte. ‘Ik neem aan dat het niet de zondagskrant is.’

‘Nee, dat klopt.’ Jonathan ging naast haar zitten, nam een slokje van zijn koffie en legde het zakje croissants op de salontafel. ‘Het lijkt me een prima investering.’

‘Echt?’ Edwina nam een hap van haar croissant. ‘Het is toch hopelijk niet een of ander appartementencomplex waar je me in wilt laten investeren? Voor hospita ben ik niet in de wieg gelegd.’

Ze hadden het idee besproken dat Edwina in een of ander onroerend goed zou investeren en Jonathan had beloofd iets interessants en lucratiefs voor haar te zoeken, omdat ze hem had verteld dat ze wanhopig verlangde naar een nieuw begin. Ze raakte een beetje uitgekeken op mode en stijl, en haar baan was in een impasse geraakt toen de laatste collectie die ze tijdens de London Fashion Week had uitgekozen niet zo goed verkocht als ze had gehoopt. Sterker nog, het was een flop geworden en haar werkgever was blijven zitten met een boel dure kleding die in de zomeruitverkoop verkocht moest worden, tot grote teleurstelling van haar baas. Voor Edwina voelde het als falen en ze had haar ontslag ingediend voordat ze wellicht moest vertrekken. Het gevoel dat ze een mislukking was, werd nog versterkt doordat ze onlangs een relatiebreuk had doorgemaakt, terwijl ze de man in kwestie als haar perfecte match beschouwde. Dat was het moment waarop ze Jonathan om hulp had gevraagd. En nu leek hij iets te hebben gevonden.

‘Is het in Dublin?’ vroeg ze.

Jonathan schudde zijn hoofd. ‘Nee, het is iets heel anders. Er is een rijtje huizen in de verkoop gekomen. Niet in Dublin, maar in Kerry.’

Geschrokken opende Edwina haar mond om iets te zeggen. De naam Kerry riep pijnlijke herinneringen op aan de periode dat ze na de dood van haar oudtante het grote familiehuis in Strawberry Hill had willen verkopen. Op het laatste mo-

ment had ze er echter van afgezien, omdat ze beseftte wat dat zou doen met haar nicht Gwen en haar broer Max, die allebei dol waren op het huis. Het was een pijnlijk en beschamend moment geweest, wéér een teleurstelling om aan de lijst toe te voegen. Jonathan had haar trouw terzijde gestaan, ook al was hij teleurgesteld geweest dat hij de verkoop niet rond had gekregen. Hij had haar dilemma begrepen en daardoor waren ze bevriend geraakt.

‘Nee,’ zei ze. ‘Zeg me alsjeblieft niet dat het een rijtje huizen in de buurt van Strawberry Hill is.’

‘Het is in Sandy Cove,’ zei Jonathan.

‘Niet daar!’ riep Edwina uit. ‘Je weet hoe ik over dat hele gebied denk. Het is...’

Jonathan stak zijn hand op. ‘Luister even naar me. Ik weet wat je denkt. Het is een uithoek, en niet ver van Strawberry Hill en Max en Allegra. Ik weet alles over de problemen die je hebt gehad met je familie en de erfenis. Maar...’

‘Daardoor hebben ze voor altijd een hekel aan me,’ vulde Edwina somber aan. Ze was nog steeds verdrietig over wat er gebeurd was en elke keer dat ze eraan dacht, kromp ze ineen van schuldgevoel. Ze hadden een soort vrede gesloten, maar hun band was niet meer zo warm als vroeger. De kilte tussen haar en haar broer maakte haar zo van streek dat ze zijn gezin liever niet bezocht, ondanks het feit dat ze haar neefjes graag zou zien.

‘Dat is bijna vier jaar geleden,’ zei Jonathan kalm. ‘Daar zijn ze inmiddels toch wel overheen?’

‘Dat beweren ze, ja,’ antwoordde Edwina. ‘Maar onze band is niet meer zoals die was. Max is nog steeds kortaf tegen me. En Allegra is altijd vriendelijk, maar dat is misschien maar schijn, alleen om de lieve vrede te bewaren.’

‘Misschien ben je gewoon overgevoelig?’ opperde Jonathan met een glimlach. ‘Je vraagt me al sinds die tijd wat je moet doen met het geld van de verkoop van het land en het bedrag

dat Max en Gwen je hebben betaald toen ze je uitkochten. Ik heb tot nu toe niets gevonden wat de moeite van een investering waard was. Maar dit...' Hij haalde een grote brochure uit de map en legde die op tafel.

Edwina staarde naar de foto op de voorkant. Ze herkende meteen de rij huizen aan de rand van een klif, waar enorme golven tegen de rotsen sloegen. Er was een klein wit zandstrandje naast die rotsen en de hellingen die ernaartoe leidden waren bedekt met wilde rozen. Wild Rose Bay, stond er in de beschrijving. Het was een adembenemend mooie plek, maar wel een met veel herinneringen die ze niet kon uitwissen.

'Weet je waar het is?'

'Ja. Het is... de oude kustwachtbasis, en het heette altijd Starlight Cottages,' mompelde Edwina. 'De plek waar Allegra verbleef toen...'

Jonathan knikte. 'Klopt.'

'En daar staat nu een huis te koop dat je me wilt laten kopen?' Edwina keek hem verbijsterd aan. 'Waarom is dat in vredesnaam een goede investering? Zo'n huisje is maar klein.'

Plotseling zag ze de prachtige plek levendig voor zich. Het was er meer dan prachtig, herinnerde ze zich nu. Ze kon de zeebries in haar gezicht bijna voelen. De plaats was uniek en ongerept, en je kreeg er dat aan-het-einde-van-de-wereldgevoel dat haar de laatste keer even had overdonderd.

'Nee, het gaat niet om slechts één huisje.' Jonathan opende de brochure. 'Alle vier de huisjes staan te koop.'

Edwina staarde hem aan. 'En...?'

'Je zou ze kunnen kopen en opknappen, om ze vervolgens te verkopen of te verhuren.'

Edwina schudde haar hoofd en schoof de brochure weg. 'Nee, dat is waanzin. Dit zie ik niet als een goede investering. Het is een afgelegen plek waar de tijd heeft stilgestaan. Ik ben het met je eens dat het er leuk is, maar dat het enorme potentie heeft zou ik niet willen zeggen.'

Jonathan zuchtte. ‘Ik heb het gevoel dat je er niet echt van op de hoogte bent welke plekken populair worden in Ierland.’ Hij zweeg even en schoof de brochure weer naar haar terug. ‘Vergeet je eigen familiegeschiedenis even en probeer als een investeerder te denken. Sandy Cove is een verborgen parel aan de Wild Atlantic Way, met twee schitterende stranden, waar je geweldig kunt surfen en zwemmen. Verder zijn er prachtige wandelpaden, en dan is er nog een fantastisch wellnesscentrum. Alles is kleinschalig en discreet, en dat zoeken mensen met geld die van het buitenleven houden.’ Hij haalde diep adem en keek haar verwachtingsvol aan.

Edwina knipperde met haar ogen en lachte toen. ‘O, nu snap ik het. Voor mensen die niet golfen en in designeruitrusting door de wildernis willen zwerven.’

Jonathan knikte. ‘Precies! Dit kan een eerste stap zijn, voordat de huizenprijzen daar de pan uit rijzen. En deze vier huizen zullen, als ze eenmaal opgeknapt zijn, echt een goudmijntje voor je zijn, of je ze nu verkoopt of in de zomer voor flinke bedragen verhuurt. Ik heb gehoord dat mensen in het hoogseizoen wel duizend euro per week willen betalen voor een mooi vakantiehuisje.’

‘Dit is je verkooppraatje,’ zei Edwina. ‘Dus je wilt snel verkopen vanwege de commissie en je dacht dat ik makkelijk te overtuigen zou zijn?’

‘Nee,’ zei Jonathan plotseling lachend. ‘Ik wist altijd al dat je een harde noot was om te kraken. Ik heb al verschillende biedingen gehad, maar ik wilde er eerst mee naar jou voordat ik een beslissing nam. Het is een geweldige kans om in deze niche te stappen.’ Hij boog zich voorover en keek haar diep in de ogen. ‘Edwina, ik weet dat dit je iets goeds zal brengen. Het zal leuk en spannend zijn en het zal veel problemen oplossen. Op dit moment sta je op een kruispunt. Je hebt je baan opgezegd, dan is er nog die pijnlijke ervaring die je met Matthew hebt gehad, en...’

‘Alsjeblieft,’ zei Edwina smekend. De herinnering aan haar recente relatiebreuk deed haar huiveren. ‘Laten we het daar niet over hebben, oké? Dat was vreselijk en ik wil het liever vergeten.’ Ze zweeg en keek Jonathan aan. ‘Laat me er even over nadenken.’

Hij leunde achterover en nam een slok van zijn koffie. ‘Oké.’

Edwina zette haar mok op tafel en pakte de brochure. Ze las die door terwijl Jonathan wachtte. ‘De meeste huisjes zien er mooi uit. Waarom moeten ze opgeknapt worden?’

‘Ze zijn niet in de stijl die mensen tegenwoordig verwachten. Ze moeten worden omgetoverd tot iets bijzonders, met al het comfort en de klasse die deze mensen wensen. Een chic verblijf aan de kust met een vleugje Cape Cod. Maar daar hebben we het later wel over.’

‘Oké. Laat me hier nog even naar kijken...’

Edwina keek naar de foto’s van de huizen en de achtertuinen met het prachtige uitzicht. Plotseling herinnerde ze zich de dag dat ze op het terras had gestaan van het huis dat Allegra huurde, vlak voordat ze bij Max introk. Het was een koude, winderige dag eind oktober en Edwina voelde zich ellendig na alles wat er tussen hen was gebeurd. Allegra was die dag zo aardig voor haar geweest, alsof ze had begrepen hoe verloren en eenzaam Edwina zich voelde. Ze voelde zich destijds zo gebroken, maar toen ze daar stond en uitkeek over de oceaan, had ze zich vreemd genoeg getroost gevoeld.

Edwina sloot haar ogen terwijl de herinnering aan die plek langzaam terugkwam. De schone, koele lucht met een vleugje zeewier, het uitzicht over de baai, het diepblauwe water, het klaaglijke gekrijs van de meeuwen en de contouren van de Skellig-eilanden tegen de ondergaande zon. Ze had een glimp opgevangen van een plek die hemels, magisch en romantisch was. Een plek die haar kortstondig had gefascineerd tijdens een zeer pijnlijke periode in haar leven. Ze was vergeten hoe ze zich had gevoeld, tot op dit moment, nu de

foto's in deze brochure haar geheugen opfristen.

Edwina legde de map terug op tafel, ontmoette Jonathans blik en zag de uitdaging daarin. Hij spoorde haar aan om iets nieuws en riskants te ondernemen, iets wat kon mislukken – of iets wat een groot succes zou kunnen worden. En teruggaan naar die plek bood nog een andere mogelijkheid. Misschien was het een kans om de breuk tussen haar en haar broer te herstellen, een kans om weer dichterbij hem, Allegra en de kinderen te komen en eindelijk weer een familie te zijn.

Het was plotseling als op een duikplank staan en naar het water diep onder je kijken, het moment waarop je moest beslissen of je zou springen of niet. Ze voelde een steek van angst. Toen haalde ze diep adem.

‘Oké. Ik doe het. Laten we naar Sandy Cove gaan en een kijkje nemen bij het kustwachtstation.’